

بیدهنگی

زهیبحوللا زهیبیحی
له فارسییهوه: نهمین گهردیگلانی
(بوکان)

ههر کاتی خهم دایدهگرت، نهیده توانی قسه بکا. ده تکوت گهرووی خو له مرهی تیگراوه. ته نیایی پیخوش بوو، له بهر نهوهی قورژینی تاریک و تنوکی دلّه ته نیاکهی به چرای فرمیسک رووناک بکاتهوه. پییخوش نه بوو هیچ کهس فرمیسکه کانی بیینی. ته نانهت دایکیشی. ههر کات رهنگ و رووی باوکی ددهی، ده تکوت دنیا به سه رییدا دهرووخی. له خهم و په ژاره دا نوقم ده بوو. باوکی چهنده شه کهت و که له لایبو، به تاییهت له و رۆژهوه که نه خوش کهوت و گرده نشین بوو. ته نیا کوخهی نهو بوو که جارنا جارئ بیدهنگی ماله کهی ده شکانده.

بیدهنگی ماله کهی داگرتبوو. روخساری نهو که سانهی له وه تاغه که دانیشستبوون دههاته بهر زهینی. باوکی، نه خوش و داهیتزراو و دلتهنگ. دایکی، خه مبار و بی ئوقره، دوو که سه کهی دیکه ش یهک له یهک غه ریبتتر. پیی و ابوو هه موو شتیک دوایی هاتووه. قسه کانی نهرگسی دهسته خوشکی وه بیر هاتهوه:

- پیروزیاییت پیده لیم، بهخته وه ری! -
- توش له سه ره هوای خوئی! -
- بو؟ مه گین شوو کردن عه یبه؟! -
- نا، نا، به لام... -
- به لام چی؟ -
- هیچ، گرینگ نییبه. هیچ. -
- هه ی فیلزان حه تمهن شتیکی دیکهت له ژیر سهردایه!

- توش قسه ی واده کهی! -
- چاوکه مریه م! ئیتر نهو بیروخه یاله رومان تیکانه وه لانی. نه مپو به دوای دلدا رویشتن باوی نه ماوه. گرینگ پاره یه، پاره، ده زانی؟ ههر پاره یه که زوربه ی که ندو کو سپه کانی ژیان لاده با. نیرگسی به جیهیشت. فرمیسک له چاوانیدا قه تیس ما بوو. باوکی له نیو فرمیسکه کانیدا ده له رزی. - خانم میترده کهت ده بی نه شته گهری بکری.

دایکی دلته نگی و خه مه کانی له ژیر چار شیوه که یدا شاردوه:

- تاغای دکتور خه ره که ی چهنده یه ؟
- جارئ دوسه د هه زار تمه بدن هه تا دوا بی ..
هیچی نه کوت چاویکی له مریه م کرد و نه ویش ره نگی تیکچوو.

کز و خه مناک له سووچیکی چیشته خانه که دانیشته. بیری له باوکی ده کرده وه. دلئسوژ و لیپوردوو. ماندوویی نه ناس و دل فراوان. چهنده ی کار ده کرد. گسک لیدانی شه قام. کریکاری. حه مبالئ، ورده ورده پشتی له ژیر باری تمه و نه ودا چه مایه وه. دوا بییش پشتیکی کوم و سینگیکی پر له ژان و گیرفانیکی پر له خه می بو ما بوه.

نه یده ویست له په نجه ره که وه چا و له ده ری بکا. ناسمان سامال بوو. سربوه ی چاوی نه ستیره شه ویان ده لا وانه وه. سه ری به دیواره که وه ناو به گومی بیروخه یالدا رچوو، بیری له قسه کانی دایکی ده کرده وه:

- پیماوی چاکه.
- مریه م بیده نگ بوو.
- ده وله مهنده. پوولداره.
- مریه م سه ری له گیشه وه هاتبوو.
- خو دیتوته باوکت چ دهر دیک ده کیشی؟
- مریه م تیکچوو بوو.

- دیتت هه موو ده ستیان به روومانه وه نا. خزمه کانی من، خزمه کانی باوکت، به دهر دی ناموزنت ده لی:

«پماوی نه دار برئ چاکتره.»
- مریه م که وتبووه هه ناسه پرکی. مته قی نه کردبوو.
- ناخه ر کچم شتیک بلئ.
- هیچی نه کوت، ته نیا بیده نگی. دایکی کوتی:
- زوو چوار چایی بیته.

دلی پر له کول و کو بوو. گریان نه وکی ریک ده گوشی. له ناخه وه ده کولا. وه کو نه و سه ماوهره ی به هالاوی چیشته خانه ی داگرتبوو. هه ستا سه ریچ، به لام تا قه تی هیچی نه بوو. چاوی له پیاله کان بریبوو. ده تکوت پیاله کان له دهر دو خه مه کانی ده گهن. دانیشته وه. که وتوه نیو دهر یایی خه یال: مندال بوو باوکی رووخوش و لیو به بزه وه، وه کو هه موو نیواره یه ک له کار گه راوه ته وه.

- نه ی شوکور باوکت هاته وه.
- نه گهر کوتت چیم بو هیناوه ته وه؟
- نو قل.
- چی دیکه ش؟
- بنیشته.
- هینده نازداری فیرمه که پیماوه که!
- نازدار؟ تو ده لئی چی، کچی من ژیره، خامه.
- هینده ی به دهر دامه یه به شی خه لکیه!
- خو شیبه که ی هه ره له وه دایه ژنه که. ئیمه گهره ی

ده که ین و پیی ده گه یه نین.
تا کو لاویکی جوامیر و دلئسوژ بیت و بیبا بو دنیای خه ون و تاره زووه کانی خو ی.

- مریه م! مریه م!
- راجه نی، دایکی بوو قاوی لیده کرد:
- نه مکوت چایی بیته؟

مریه م هیچی نه کوت. دایکی هات. چاوه کز و خه مباره که ی تیبیری:

- کچم چا و له باوکت که!
- مریه م فرمیسک به چاویدا هاته خواری.
- ده زانم، ده زانم زور سه خته. به لام ..
- مریه م له پر مه ی گریانیدا.
- دایه گیان! ده زانم. ده زانم پیماویکی ده وله مهنده .. به لام ..

دایکی کولی گریانی هه ستا:
- که یفی خو ته! من نه وه دهر دم. هیچی تر نالیم.
- رووی کرد به ولاره که مریه م فرمیسکه کانی نه بیینی.
- دایکی گه راوه بو و تاغی میوانه کان. ده نگی نووسا بوو.
- نه گهر توانیت چوار چایی بیته!

سووچی ته نیایی مریه م پر بسوو له په ژاره و نه سرین. خه می ته نیایی. ژان و نازار. دهر دیک که ده یزانی تا هه تایه به روکی به رنادا. پشتی به دیواره که وه نا. که وته نیو گومی خه یال، له نیو لیپره واری خه یال و چاوه کانی خویدا بزر بوو. ناسمانیکی شین و سامال. دنیایه کی رازاوه و خه ون ناسایی. دار و باخی گه ش و ره نگی، خه ملاو به گولی ره نگا وره نگ. سه ری به کی فینک بسکی دار و گوله کانی شانه ده کرد و دلی مریه می بو لای خو ی ده برد. له ولاتره وه، لاویکی جوامیر، شوپره سواریکی نازا. به سواری نه سپیکی سپی ده هات بو لای. شاد و رووخوش. ژبان جوانه. به خته وه ری نامیزی بو گرتوته وه. قاقای نیرگس:

«هینده فکری خه یالاوی و رومانیکانه مه که وه. رو یی نه و زه مانه ی وه دوا ی دل ده که وتن، ئیستا شتیک دیکه گرینگه، سه د که س له وانه ی تو بیران لیده که یته وه، نه گهر گیرفانیان خالی بی، قرانیک ناژین. مه گین ئیره ج چیبه تی؟ خو ده زانی که به پاره ده توانی سه دی وه ک من و تو بکری. ژن و مندالی هه یه بابیبی! شه رت شتیک دیکه یه ...»

ده نگی کوخه ی باوکی هه ودا ی خه یالی پساند. هه ستا پیچ، چوو بو لای سه ماوهره که. پیاله کانی ریز کرد. به لوی له چکه که ی چاوی سه ری. ده ستیکی به سه روچاویدا هینا و چوار چایی تی کرد. هه ناسه یه کی هه لکیشا و رو یی بو و تاغی میوانه کان.

سه رچاوه: گزفاری اطلاعات هفتگی شماره ۲۴۶۱، سال ۱۳۷۳.